

Cap a la independència!

La Consulta del 30 de maig ha servit per fer avançar el país cap a l'única forma de llibertat dels pobles que volen ser lliures

ANTONI DALMASES /

Ex-portaveu de la Plataforma per l'Autodeterminació

Em demanen que faci una explicació de com ha anat la Consulta sobre la Independència feta el 30 de maig a Sabadell, vist el moviment generat a la ciutat que, amb 173.000 habitants, ha estat la població més gran que s'ha atrevit a plantejar la pregunta. Després d'aquella consulta i dels resultats, diferents analistes, comentaristes i ciutadans han opinat sobre com va anar tot i sobre els resultats obtinguts. No afegiré gaire res més a l'anàlisi feta pels savis autoritzats (o que es creuen autoritzats), perquè ja deu estar gairebé tot dit, sobretot tenint en compte que tots o la immensa majoria dels que n'han parlat, ho han fet per defensar idees preconcebudes (abans en dèiem "amb prejudicis", és a dir, amb "judicis previs inamovibles"), simplement per demostrar que tenien, tenen i tindran tota la raó del món. Un servidor, naturalment, també n'està convençut de tenir-la —només faltaria!— però la diferència, si em permeten, és que he viscut la consulta des d'una posició privilegiada: la de portaveu oficial de la Plataforma per l'Autodeterminació a Sabadell, que m'ha permès adquirir una experiència impagable i ben singular. És per aquest motiu que puc parlar-ne (i disculpin els detractors) amb més coneixement de causa que la majoria dels opinadors i analistes. O sigui que, a risc de cansar-los i aprofitant que aquesta és una publicació també "d'idees", explicaré la història tal com l'he viscuda des del principi.

A mitjans desembre del 2009 vaig rebre una telefonada de part d'uns amics sabadellencs —amics personals de fa anys— que volien fer-me una proposta. Aquest anunci ja em va indicar que em donarien maldecaps, però ens vam trobar una tarda i em van explicar que en una reunió feta entre uns quants que tenien la idea de seguir el camí iniciat a Arenys de Munt al setembre, volien proposar una Consulta sobre la Independència a Sabadell i demanaven si jo volia ser-ne el portaveu. De primer em vaig espantar i vaig intentar posar-hi pegues: sóc més aviat poc diplomàtic; si no fos un egoista, em podria considerar més aviat de tendències llibertàries; tinc molta feina i m'agrada fer-

la; no tinc cap aspiració política i la meua simpatia per tots polítics actuals és la mateixa que sento pel Real Madrid; voldria viure tranquil, llegint i escrivint sense noses... Tots aquests arguments (absolutament certs) no van servir per desdir els meus amics que em demanaven si jo no era independentista. "I tant si ho sóc!", vaig dir. Es pot ser una altra cosa? No conec ningú mentalment normal que es declari "dependentista". I aquí em van enganxar. Va poder més la ràbia que em provoca l'Espanya cutre, hipòcrita, malgirbada, franquistasocialista, degenerada, explotadora, cridanera, brutal, tancada, xulesca i estúpida, que tota la prudència, la feina, l'egoisme i la comoditat que volia oposar-hi. No em va guiar, doncs, un concepte de pàtria que a hores d'ara ha substituït el mal ús, sinó les ganes de recuperar la dignitat personal i col·lectiva, meua i dels meus: una mena de fúria antiga que tots o gairebé tots duem dins i que ens fa esclatar per dir: "ja està bé, la broma!".

De tot el que vam parlar, però, la idea central fou la que em va acabar de convèncer: es tractava de proposar a la ciutadania la possibilitat de votar, és a dir: fer possible que tothom expressés

la seva opinió de manera democràtica davant una pregunta, perquè el dret a preguntar —que implica el dret a respondre el que un vulgui— implica que existeix la possibilitat d'opinar. I plantejar la independència perquè tots els ciutadans diguin si la volen o no amb el seu vot secret és un dret indiscutible. Hi haurà qui ho trobarà bé i qui ho trobarà malament, però només un brètol, un salvatge, un violent o un antidemòcrata pot negar el dret d'opinar als seus conciutadans.

Roda de premsa final i presentació de resultats / DAVID DATZIRA

Per això vaig acceptar. Per això i perquè se'm va assegurar que no hi havia cap partit polític movent els fils de la consulta i que, sobretot!, a l'endemà de la consulta jo podria tornar a casa meua a treballar en les meves coses sense comprometre'm a cap acció política.

A partir d'aquell desembre, doncs, i durant els primers mesos de l'any, la meua funció de portaveu es va limitar a anar coneixent tot un junt de gent, la majoria dels quals no havia vist mai, que es reunien i formaven comissions de treball per dur a terme la consulta amb un mínim de garanties. Comissions d'organització, de voluntariat, de finances, d'informàtica, de vot anticipat, de comunicació, etcètera... que s'anaven reunint per marcar estratègies, decidir actuacions, prendre decisions i intercanviar idees que em comunicaven perquè jo, si calia, en donés fe.

Fins que, per abreujar, a mitjans de març es va veure que Sabadell no podia unir-se a les consultes que es feien el 25 d'abril a altres poblacions, perquè nosaltres treballàvem en una ciutat molt gran i ens calia més gent col·laborant. Fou llavors, un cop decidit que Sabadell aniria sola el 30 de maig, que el dia de Sant Jordi es va posar en marxa la campanya pública de captació de vot.

El dia 23 d'abril, doncs, van començar-se a treure urnes al carrer i a donar-se a conèixer l'existència de la PAS. En l'entusiasme de la Diada, més de dos mil sabadellencs van votar d'avançada, encoratjant-nos a tirar endavant la iniciativa. Molts dels votants, a més, s'ofereixen a col·laborar amb la Consulta en la mesura de les seves possibilitats. Allò va demostrar als iniciadors de la campanya que la ciutadania veia amb bons ulls la proposta.

Votació al Centre Cívic de Gràcia / DAVID DATZIRA

Ens vam moure més, accelerant el temps de marge que teníem fins a la data. A cada acte que es feia, hi acudíem amb una guardiola per recollir fons que ens permetessin portar a terme els projectes (d'idees no ens en faltaven!) per publicitar la nostra proposta. Així van sorgir els anuncis al cinema i a la ràdio, la idea del logo i els cartells, les enganxines, les banderoles, els anuncis als autobusos, les samarretes, els gots... tot amb la col·laboració desinteressada de professionals de diferents rams que comparteixen la idea del dret a reclamar la independència amb el vot. Hi ha hagut gent malpensada (els castellans diuen allò de "piensa el ladrón que todos son de su condición") que han dit que hi havia subvencions amagades d'organitzacions i partits. Res d'això. Com el nostre magnífic cap de campanya, en Marc Monràs, ha afirmat sovint, en demanar que la gent contribuís econòmicament, "la llibertat i la independència no són gratis: costen diners, perquè tot té un cost". I la gent ha respost d'una manera espectacular. Els voluntaris, per exemple, no només passaven papers per les cases o tenien cura de les paradetes i de les urnes o d'organitzar la logística dels actes als diferents llocs de la ciutat, sinó que, a més de perdre hores de son, pagaven! És així com ha estat possible tot.

Els que no van votar s'autoexclouen de qualsevol valoració i considerar que no votaven perquè eren contraris a la independència és només una hipòtesi

I és així, treballant fort, molt, de valent, nit rere nit, cap de setmana rere cap de setmana, ocupant les hores lliures de prop d'un miler de voluntaris (un miler de persones compartint una idea i treballant-hi sense esperar cap recompensa!), que es va arribar al diumenge 30 de maig.

El dia de les votacions, unes 12.000 persones ja havien expressat la seva opinió en les urnes que els voluntaris posaven al carrer cada dia, demanant a la gent que exercís el seu dret a ser ciutadans amb opinió sobre els afers de tots, propiciant que votessin sí o no, però que no deixessin que ningú decidís per ells. Dotze mil persones a les quals se'n van afegir 12.000 més

aquell dia 30 de maig, fins aconseguir 24.081 votants, prop d'un 14% del cens de què disposàvem.

A alguns, aquesta xifra els sembla poca cosa —sobretot als detractors de la consulta— però cal pensar, per exemple, que amb aquest nombre de vots (un 92,78% afirmatius) un partit polític podria formar govern municipal a la ciutat. O que ompliríem el camp del Sabadell. I no sembla sensat menysprear un nombre de ciutadans així, en una consulta sense la propaganda oficial de totes les votacions, feta per ciutadans a temps parcial, amb un valor purament simbòlic i ideològic.

En tot cas, si el president d'un Reino, d'una Generalitat o d'un club més que un club, fos elegit en una votació amb aquest percentatge, renunciaria al càrrec per creure's poc representatiu? N'estic segur que no. Per tant...

Hi ha, també, les valoracions esbiaixades que parlen de gent que va votar poc als barris. El primer que se m'acut respondre a aquesta objecció és "i què?". Vull dir que qui no vota atorga la raó als qui sí que ho fan, perquè no participa dels deures ciutadans, vol dir renunciar als drets. Si a una persona no li interessa el que es produeix al seu país, és que deixa el país a mans dels qui sí que hi estan interessats. O no? Però l'objecció es fa per indicar que els barris poblats per gent castellanoparlant i de procedència i cultura espanyola (no en puc dir immigrants, dels que fa dues i tres generacions que són aquí i es consideren forasters o aliens al que passa aquí), aquests ciutadans, doncs, potser van votar anticipadament o van fer-ho en qualsevol altra urna, perquè no hi havia col·legis d'adscripció obligatòria. Sí, ja sé que es dirà que no van anar a votar perquè no els interessa, doncs insisteixo: i què? Els que van votar que no (un 5,30%) mereixen tot el meu respecte; però els que no van votar s'autoexclouen de qualsevol valoració. Voler dir que no votaven perquè eren contraris a la independència és una hipòtesi: la realitat és que eren contraris a la votació; i això els converteix en ciutadans "especials", potser, fins i tot, refractaris a la democràcia que, en lògica pura, renunciem a ser escoltats, o sigui que...

14 IDEES

També n'hi de malèvols que al·leguen que aquest tema, ara que la gent passa tantes penúries, no és el que preocupa els ciutadans. Estaria bé, mirar-s'ho així, si en temps de vaques grasses fossin ells, els qui haguessin plantejat la pregunta. Però no ho van fer, perquè ells no dubten de la seva espanyolitat i els empenya que hi hagi qui en dubti... Doncs hauran de començar a acostumar-s'hi, perquè cada dia n'hi haurà més!

Però, podem estar contents, d'aquest exercici democràtic? Home, jo cada vegada que els periodistes em preguntaven quin percentatge consideraria un èxit sempre deia que el 50% no em semblaria prou, perquè és molt de lamentar, un país on un de cada dos ciutadans renuncia als seus drets. I aquell hauria estat un percentatge espectacular! I no, no n'estem contents, que Sabadell tingui tants indiferents a la democràcia, tanta gent amb por a les preguntes, tanta gent amb buit ideològic o amb ideologies que no mereixen ni passar per les urnes, segons ells... Però no podem fer-hi res més: hem fet tot el que hem sabut.

En canvi, del que sí que estem molt i molt i molt contents — contentíssims! — és de la resposta d'un nombre important de ciutadans que han demostrat que existeix consciència, ganes de

Un dels objectius de la Consulta era demostrar que és possible plantejar la independència i creure-hi, i que desitjar-la no és il·legal sinó lògic

treballar pel país, idees, força, capacitat d'organització i d'unió per dur endavant una idea: la independència. I això vol dir que hem començat a caminar per obtenir-la.

Perquè una de les finalitats importants de la Consulta era i és precisament aquesta: crear consciència, demostrar que sí que es pot parlar i aconseguir la independència, que és possible plantejar-la, creure-hi; que desitjar-la no és il·legal, sinó lògic. Perdre la por, fer avançar el país, obrir nous camins, ara que Espanya es torna a demostrar ineficaç i retrògrada, i que insisteix, després d'espoliar-nos amb barra (Catalunya "regala" a Espanya 22.000 milions d'euros cada any, que es dediquen a fer serveis dels qual nosaltres no gaudim!) a insultar-nos amb obstinació malaltissa. Cada dia hi ha més ciutadans que es declaren no disposats a seguir aguantant aquest escarni, que es declaren independentistes perquè coneixen la realitat que s'ha posat de relleu aquests dies a través de la campanya de la Consulta. Aquesta és la nostra victòria i això és el

Una periodista de la cadena Intereconomia / DAVID DATZIRA

que ens ha fet perillós a ulls dels polítics professionals que, primer amb timidesa i després de manera descarada, han decidit "suportar", en alguns casos, i en altres fer-se seves, car no els quedava més remei, les nostres reivindicacions i consignes.

Però difícilment es faran seus els ciutadans. I aquesta és l'altra victòria: els partits es veuen obligats a escoltar, a reconèixer que una consulta pot desautoritzar la tibiesa o la covardia amb què manegen interessos particulars, en haver convertit la política en un negoci per a arribistes, gàngsters i ineptes.

Amb això hem començat a acabar. Ara ha estat Sabadell, abans altres ciutats i pobles, i més endavant, de seguida, en seran d'altres. Fins ara més de mig milió de ciutadans hem demostrat que la democràcia no és el vot mut cada 4 anys per deixar que facin amb nosaltres el que vulguin. Aviat seran més i més i més, de manera que ningú no podrà aturar la nació —que és el que som, diguin el que diguin— que es dirigeix cap a la independència: l'única forma de llibertat dels pobles que volen ser lliures.

<http://www.consultasabadell.cat> ■

J. CODINA ADMINISTRADOR DE FINQUES
www.admcodina.com
Concepció, 25, 1er - Sabadell
Tels: 93 726 03 45 - 93 727 33 01

ESCOLA DEL SOL
C. Migdia, 35-45 - C. Sant Pau, 20
Tels. 93 727 82 46 - 93 725 74 61
08201 Sabadell

Ferrer
ADVOCATS
rambla 5, 4ª planta 08202 sabadell
tel 93 727 59 20 fax 93 725 64 56
e-mail: advocats@giassessors.com